

Sygn. akt VIII U 1854/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Łazowska
Protokolant:	Mirosława Wandachowicz

po rozpoznaniu w dniu 13 lipca 2018 r. w Gliwicach

sprawy J. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania J. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 16 kwietnia 2018 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) SSO Grażyna Łazowska

Sygn. akt VIII U 1854/18

UZASADNIENIE

Decyzją z 16 kwietnia 2018r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu J. B. (B.) prawa do ponownego ustalenia wysokości emerytury na podstawie art. 110a ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż po nabyciu uprawnień do emerytury górniczej ubezpieczony nie podlegał ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym.

W odwołaniu od decyzji ubezpieczony domagał się jej zmiany i orzeczenia co do istoty sprawy oraz wniósł o obciążenie organu rentowego kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu podniósł, że prawo do emerytury powinien nabyć w 1997r., a więc na zasadach obowiązujących przed 1 stycznia 1999r. Przeczy zatem twierdzeniom ZUS, że uprawnienia emerytalne nabył po rozwiązaniu stosunku pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny.

Ubezpieczony J. B. urodzony (...), od (...). pobiera emeryturę górniczą.

Do ustalenia podstawy wymiaru tego świadczenia organ rentowy przyjął wynagrodzenia ubezpieczonego z 10 lat kalendarzowych, to jest od stycznia 1984 do grudnia 1993r. wykazane w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z 27 sierpnia 2002r. sporządzonym przez (...) Spółkę (...).

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 302,80% i został ograniczony do 250%.

W dniu 9 kwietnia 2018r. ubezpieczony złożył wniosek o przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia na podstawie art.110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych załączając do niego:

- zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z 22 marca 2018r. sporządzone przez Spółkę (...) S.A. w B. Oddział w D.

z wykazanymi zarobkami z lat 1976 – 2002,

- pismo w/w Spółki, że w zasobach archiwalnych brak jest dokumentacji płacowej sprzed 1976r.

W rozpoznaniu tego wniosku organ rentowy wydał decyzję zaskarżoną.

Ubezpieczony był zatrudniony w KWK (...) od 30 czerwca 1967r.

do 25 października 2002r. kolejno na stanowiskach: stażysty pod ziemią, młodszego górnika pod ziemią, górnika pod ziemią, cieśli pod ziemią, oddziałowego referenta technicznego

pod ziemią, nadgórnika oddziału wydobywczego, sztygara zmianowego oddziału budowlanego, inspektora ds. projektowania, inspektora normowania pracy, nadgórnika pozost. oddz. przodk. pod ziemią. Od 2 sierpnia 1999r. do 25 października 2002r. przebywał na urlopie górniczym.

Po ustaniu w/w stosunku pracy nie podjął żadnego zatrudnienia.

Powyższe Sąd ustalił na podstawie dokumentacji akt organu rentowego, jako okoliczności jednoznacznie wynikające z tych dowodów i niekwestionowane przez strony.

Sąd zważył, co następuje.

Odwołanie ubezpieczonego J. B. nie zasługuje na uwzględnienie.

W rozpoznawanej sprawie kwestia sporna sprowadzała się do ustalenia, czy ubezpieczony spełnia warunki do przeliczenia emerytury górniczej na podstawie art.110a ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2017r., poz.1383 ze zm.).

Zgodnie z powołanym przepisem wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art.15, z uwzględnieniem art.110 ust.3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia:

- z kolejnych 10 lat kalendarzowych przypadających w ostatnich 20 latach kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie emerytury od przeliczonej podstawy,

- dowolnie wybranych przez emeryta 20 lat kalendarzowych, w których podlegał ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia o ponowne ustalenie wysokości emerytury, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art.15 ust.5, jest wyższy niż 250%.

Ustalenie wysokości emerytury w sposób wskazany powyżej może nastąpić tylko raz.

Jednym z warunków przeliczenia świadczenia na podstawie powołanego powyżej uregulowania prawnego jest przyjęcie do takiego wyliczenia podstawy wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne lub emerytalne i rentowe przypadającej w całości lub w części po przyznaniu świadczenia.

Ubezpieczony warunku tego nie spełnił, bowiem organ rentowy przyznał mu prawo do emerytury górniczej od dnia (...), natomiast ostatnie zatrudnienie – w KWK (...) ubezpieczony zakończył przed tą datą, a mianowicie (...) i po tym czasie już nigdzie nie pracował.

Fakt, że przesłanki prawa do potencjalnej emerytury górniczej ubezpieczony spełniłby w 1997r. (według twierdzeń ubezpieczonego) pozostaje bez znaczenia dla rozpoznania niniejszej sprawy.

Jak już to wskazano powyżej, z literalnego brzmienia art.110a ustawy wynika jednoznacznie, iż jednym z warunków przeliczenia świadczenia z trybie tego przepisu jest przyjęcie wynagrodzeń przypadających chociażby w części po przyznaniu świadczenia.

Sąd Najwyższy w wyroku z 22 listopada 2006r. (III UK 95/06) wskazał na konieczność odróżnienia nabycia prawa do świadczeń od uzyskania świadczeń wynikających z tego prawa. O nabyciu prawa do świadczenia stanowi aktualnie art.100 ustawy emerytalnej, przewidujący powstanie prawa do świadczeń z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa, natomiast o wypłacie – art.129 ust.1 ustawy, nakazujący wypłacanie świadczenia od dnia powstania prawa, nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Zatem istnienie prawa do świadczeń, wiążące się ze spełnieniem warunków jego nabycia, nie można utożsamiać z przyznaniem świadczenia. Wątpliwości w tym zakresie wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale siedmiu sędziów z 27 listopada 1989r. III UZP 11/89 stwierdzając, iż przyznaniem świadczenia jest ustalenie prawa do jego pobierania, a więc wypłaty.

Ubezpieczony miał ustalone prawo do pobierania świadczenia od (...), a więc po ustaniu ostatniego stosunku pracy.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji wyroku i na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako bezzasadne.

(-) SSO Grażyna Łazowska